

Robert Schwartz

Suflete curajoase

Ne planificăm încercările vieții
înainte de a ne naște?

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

Prolog

În data de 25 februarie 1969, Christina, asistenta administratorului Departamentului de Științe Politice al Facultății Pomona, din Claremont, California, în vârstă de 20 de ani, a coborât la cutia poștală de la subsol pentru a lua corespondența angajatorului său. Când a atins un pachet aflat în cutia poștală, o bombă a explodat, aruncând-o în partea cealaltă a camerei. Aerul s-a umplut de praf și funingine; bucăți de lemn de doi metri s-au înfipt ca niște săgeți în peretele de ciment din spatele ei. Flăcările exploziei i-au ars fața, lăsând-o temporar oarbă. Suflul i-a retezat două degete de la mâna dreaptă și i-a spart ambele timpane.

Christina și-a planificat această experiență înainte de a se naște.

Și știe și de ce.

Prefață

În mai 2003, duceam o viață lipsită de satisfacții, lucrând pe cont propriu în calitate de consultant de marketing și relații comerciale. Deși o parte din munca mea îmi plăcea, nu obțineam satisfacții prea mari din ea. Simțeam adesea că, dacă aș dispărea de pe fața Pământului, clienții mei nici nu ar băga de seamă și că, pur și simplu, ar angaja pe altcineva în locul meu. Mai mult chiar, viața mea nu era deloc oglindirea unică a sufletului meu. Ca ființă spirituală, dar nu religioasă, tânjeam să contribui în această lume prin ceva unic, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce anume puteam face. Epuizasem toate căile pe care cineva le explorează pentru a-și afla țelul sau menirea. Mă simțeam pierdut, abia menținându-mă la suprafață. Apoi am avut o inspirație: de ce n-aș consulta un medium? Cu toate că am o credință puternică în Dumnezeu, niciodată (din câte știu) nu am experimentat în mod direct înclinația spre supranatural. Totuși, am simțit că nu am nimic de pierdut. Am început să caut mediumni și am ales, până la urmă, pe cineva față de care m-am simțit în largul meu.

Prima mea ședință cu mediumul a avut loc în data de 7 mai 2003. Îmi amintesc data exactă pentru că în acea

zi viața mea s-a transformat. I-am spus mediumului foarte puține despre mine, descriindu-mi situația în termenii cei mai vagi. Ea mi-a explicat atunci că fiecare dintre noi are niște ghizi spirituali, ființe nonfizice, împreună cu care își planifică viața înainte să se încarneze. Prin ea, am putut să vorbesc cu ghizii mei. Ei știau totul despre mine – nu numai ceea ce am făcut de-a lungul timpului, dar și ceea ce am gândit și simțit. De exemplu, ei s-au referit la o rugăciune pe care I-o adresasem lui Dumnezeu cu 5 ani în urmă. Într-un moment dificil pentru mine, m-am rugat: „Doamne, nu pot să fac aceasta de unul singur. Te rog, trimite-mi ajutor!“ Ghizii mi-au spus că atunci mi s-a trimis ajutor nonfizic suplimentar. „Rugăciunea ta a fost ascultată“, au spus ei. Eram stupefiat.

Dornic să înțeleg suferința pe care am trăit-o în timp, mi-am întreat ghizii despre încercările majore pe care le-am înfruntat, iar ei mi-au spus că mi-am planificat aceste încercări înainte de a mă naște – nu cu scopul de a suferi, ci pentru creșterea spirituală ce rezultă din ele. Această informație m-a șocat. Mentea mea conștientă nu cunoștea nimic despre această planificare dinainte de naștere, totuși, am simțit, în mod intuitiv, că ei spuneau adevărul.

Deși în acel moment nu mi-am dat seama, ședința cu mediumul a declanșat în mine o trezire spirituală profundă. Mai târziu am înțeles că această trezire a fost, de fapt, o reamintire – o reamintire a ceea ce sunt eu, ca suflet nemuritor și, mai precis, a ceea ce mi-am propus să fac pe Pământ.

În următoarele câteva săptămâni, am continuat să trăiesc ca de obicei, deși gândul îmi fugea tot timpul la informațiile primite de la ghizi. Nu prea știam ce să fac cu ele. Într-o după-amiază, am luat o pauză de lucru și am ieșit să mă plimb – și am avut o experiență încă și mai profundă decât ședința cu mediumul. Dintr-odată, am simțit o Iubire copleșitoare și necondiționată față de fiecare ființă

ce-mi ieșea în cale! Niciun cuvânt nu poate exprima în mod corespunzător forța acestei Iubiri. Era de o intensitate și o profunzime cum nu am mai simțit și nu am știut vreodată că este posibil. Pentru fiecare ființă – mama care își plimba copilul într-un cărucior, șoferul de taxi care aștepta o cursă, copilul care se juca la colț, frizerul care tunde în frizeria sa – am simțit Iubire pură, nelimitată.

Cu toate că nu mai auzisem niciodată despre o astfel de experiență, am știut intuitiv ce se petrecea: mă aflam într-o stare de comuniune amplificată, directă, cu sufletul meu. De fapt, sufletul meu îmi spunea: „Această Iubire este ceea ce ești.“ Acum știu că sufletul meu mi-a dăruit această experiență pentru a-mi ușura munca pe care urma să o încep în curând.

Am devenit obsedat de lectura materialelor despre spiritualitate și metafizică. Când citeam, mă gândeam adesea la planificarea dinainte de naștere. Toată viața mi-am privit încercările ca pe nimic altceva decât o suferință fără sens, iar felul în care se succedau mi se părea arbitrar și la întâmplare. Dacă aș fi știut că mi-am planificat încercările, le-aș fi perceput ca fiind pline de sens. Chiar și numai faptul de a ști acest lucru mi-ar fi ușurat foarte mult suferința. Dacă aș fi știut de ce le-am planificat, mi-aș fi însușit în mod conștient lecțiile pe care le ofereau. Stările de frică, mânie, ranchiună, învinuire, autocompătimire ar fi fost înlocuite de o concentrare asupra dezvoltării mele spirituale. Poate că aș fi fost chiar recunoscător pentru toate aceste încercări.

În timpul acestei perioade de studiu și investigare interioară intense, am cunoscut-o pe o femeie capabilă să comunice cu „sufletul“ său și care a fost de acord să-mi permită să vorbesc cu „sufletul“ ei despre planificarea dinainte de naștere. Nu aveam niciun fel de cunoștințe despre comunicările de acest gen și am rămas cu gura căscată când

ea a intrat în transă și o altă conștiință, una în mod clar distinctă de a ei, a început să vorbească prin ea. Am vorbit cu „sufletul“ ei timp de 15 ore, pe parcursul a cinci întâlniri.

Aceste conversații au fost emoționante. Ele au confirmat și completat ceea ce am studiat și citit. „Sufletul“ ei mi-a prezentat în detaliu planificarea mea dinainte de naștere: diversele încercări care fuseseră în discuție și motivele pentru care au fost alese unele dintre ele. Aici am avut o confirmare directă și precisă a unui fenomen, de care foarte puține ființe umane sunt conștiente. Pentru că durerea din viața mea m-a făcut extrem de sensibil la suferința celorlalți și intens motivat pentru a o alina, am fost incitat de ideea eventualei vindecări pe care conștiința planificării dinainte de naștere le-o poate aduce oamenilor. Am știut că informația pe care o descoperisem le putea ușura suferința și impregna încercările cu un înțeles și un scop nou. În consecință, m-am hotărât să scriu o carte despre acest subiect și să le împărtășesc și celorlalți importanța lui.

Entuziasmul pentru noua cale a fost, cu toate acestea, temperat de șovăiala în a mă dezvăria de vechile căi. Deși lipsite de satisfacții, erau cel puțin confortabile și familiare. Totuși, am fost susținut – ba chiar obligat să continui – de importanța acestei munci, de ocazia de a mă exprima, în sfârșit, într-un mod unic, care să îi fie de folos lumii, precum și de certitudinea venită din trăirea directă a sufletului meu.

La început, am crezut că ideea cărții își avea originea în această viață. În realitate, mi-am amintit de propria planificare dinainte de naștere. Lucrând cu câțiva mediumni și persoane talentate care făceau channeling*, am descoperit că planificasem nu numai să scriu o carte despre acest

---

* Transmiterea telepatică de mesaje din partea unor entități aflate în astral și primirea lor de către persoane antrenate în acest sens – sau care doresc să o facă – și care se numesc „channeleri“. (n.tr.)

subiect, dar și să o intervievez pe cel puțin una dintre persoanele a căror poveste apare în această carte.

În total, am avut zeci de ședințe cu mediumni și channeleri, în timpul cărora am vorbit cu multe entități spirituale înțelepte despre încercările mele de viață și despre planificarea dinainte de naștere.

Îți ofer, în această carte, ceea ce m-au învățat ei.

Acum înțeleg de ce mi-am planificat anumite încercări: am vrut să fac și eu călătoria pe care cei care vor citi această carte probabil că o fac. Și eu m-am simțit uneori pedepsit de Univers și i-am învinuit pe alții pentru lucrurile „rele“ care mi s-au întâmplat. Mi-am perceput încercările ca fiind fără sens, o suferință inutilă, și mi-am pus la îndoială valoarea atunci când nu am fost la înălțime, așa cum aș fi vrut. Dar, prin ceea ce știu despre planificarea dinainte de naștere, acum înțeleg că este posibilă o cu totul altă perspectivă asupra încercărilor vieții.

Scriind *Suflete curajoase*, pornesc să-i învăț și pe alții ceea ce eu însumi am avut nevoie cel mai mult să învăț.

Se cere mult curaj pentru a trăi conform planurilor pe care ți le-ai făcut înainte de a te naște. Dorința mea, aspirația mea cea mai fierbinte, este ca tu să devii conștient de curajul extraordinar de care dai dovadă în fiecare moment al fiecărei zile, când, cu fiecare respirație, îți reafirmi decizia de a-ți accepta încercările și de a învăța din ele. În această recunoaștere se află descoperirea propriului suflet.

Capitolul 1

Planificarea dinainte de naștere

S-ar putea ca noțiunea de „planificare dinainte de naștere“ – și, în mod special, de „planificare a încercărilor de viață dureroase“ – să ți se pară surprinzătoare. Cunosc bine acest sentiment. Pentru cei mai mulți dintre noi, această noțiune prezintă un mod nou, radical și diferit de a privi lumea și locul nostru în ea. Cu cât încercările noastre sunt mai groaznice, cu atât mai greu de înțeles este această noțiune. Înțelegerea, acceptarea și, în cele din urmă, îmbrățișarea acestei idei de către mine au avut loc încet și în etape, în special în ceea ce privește cele mai dureroase aspecte ale vieții mele. La fiecare etapă, simțeam închiderea unor răni vechi. Mânia și resentimentele se estompau și erau înlocuite de sentimente de pace și de bucurie. Am văzut în viața mea o frumusețe care-mi scăpase până atunci.

Scopul meu în scrierea acestei cărți nu este de a te convinge de realitatea absolută a planificării dinainte de naștere, ci, mai degrabă, de a-ți oferi, din spirit de caritate, o idee care pe mine m-a ajutat în mod profund. Te rog doar să iei în considerare această posibilitate. Nu e nevoie

să fii cucerit de o idee pentru a beneficia de pe urma ei. E nevoie doar să te întrebi: „Și dacă e așa? Dacă mi-am planificat într-adevăr această experiență înainte să mă nasc? De ce aș fi făcut-o?” Punându-ți aceste simple întrebări, le dai încercărilor vieții tale un nou înțeles și lansezi o călătorie a descoperirii de sine. Pentru a face această călătorie, nu sunt necesare anumite credințe privind spiritualitatea sau metafizica, ci doar aspirația de a crește spiritual și de a acumula înțelepciune.

În aceste pagini vei citi relatările a zece ființe curajoase. Vei afla ce și-au planificat ele înainte de a se naște – și de ce. Procesul înțelegerii planificării dinainte de naștere poate fi asemănat cu admirarea unei sculpturi. Dacă vrei să apreciezi sculptura cu adevărat, nu o vei privi dintr-un singur unghi. Mai degrabă, îi vei da roată, oprindu-te în diverse puncte, pentru a privi dintr-o perspectivă nouă și pentru a observa nuanțele care, acum, devin dintr-odată vizibile. Fiecare relatare este o asemenea perspectivă. Analizând planificarea dinainte de naștere din zece unghiuri, vei ajunge la o înțelegere mult mai completă și mai complexă decât ar permite unul sau două unghiuri de vedere sau chiar o discuție pur teoretică.

Te încurajez, în mod ferm, să citești relatările cu inima deschisă. Inima permite o formă superioară de cunoaștere, o înțelepciune mai mare decât mintea. Analiza intelectuală nu va face decât să te îndepărteze. Aceste relatări sunt menite să fie simțite. Când tu, ca suflet nemuritor, ți-ai planificat viața curentă, nu te-ai preocupat de ceea ce mintea va ajunge să cunoască. În loc de aceasta, ai vrut să trăiești stările pe care viața le generează în dimensiunea fizică.

Încercările vieții sunt, în special, mijloace sigure de a genera trăiri, care, la rândul lor, sunt vitale pentru cunoașterea de sine. Aceste trăiri nu pot fi cu adevărat cuprinse de către minte; mintea e o barieră. În multe privințe,

viața este o călătorie de la minte la inimă. Ne planificăm încercările vieții pentru a ușura această călătorie, pentru a ne deschide larg inima, astfel încât să le cunoaștem și să le apreciem cu adevărat.

Empatia este cheia ce deschide ușa inimii, care face posibilă înțelegerea acestor relatări și a semnificației lor spirituale. Așa cum oamenii din această carte au avut nevoie de curaj, atât ca să-și planifice încercările vieții, cât și pentru a ni le împărtăși, și tu vei avea nevoie de curaj, ca să empatizezi cu ei. Eu cred că empatia vindecă. Dacă vei căuta vindecare, s-ar putea să îți vezi curajul răsplătit.

Acest capitol furnizează informațiile de care ai nevoie pentru a aprecia aspectele metafizice ale relatărilor. Dacă nu ești familiarizat cu metafizica, unele idei s-ar putea să îți se pară neobișnuite, așa cum mi s-a întâmplat și mie cândva. În acest caz, apelez la răbdarea ta. Vei vedea că aceste idei au un sens și o valabilitate mai înalte aplicate acestor relatări – și un sens și o valabilitate încă și mai mari aplicate propriilor tale încercări. Acest capitol îți oferă o viziune mai amplă asupra similitudinilor pe care le-am găsit în planurile vieților celor intervievați. Cu această hartă, vei avea un cadru de lucru în care să integrezi înțelepciunea pe care o împărtășesc acești oameni.

De ce ne încarnăm

Planificarea pe care o facem înainte de a ne naște este cuprinzătoare și vastă. Ea include selectarea încercărilor vieții, dar merge și mult dincolo de aceasta. Ne alegem părinții (și ei ne aleg pe noi), când și unde ne încarnăm, școlile pe care le vom urma, casele în care vom locui, oamenii pe care îi vom întâlni și relațiile pe care le vom avea. Dacă simți că deja cunoști pe cineva pe care tocmai l-ai întâlnit, este posibil să fie adevărat. Probabil,

acea persoană a făcut parte din planificarea ta dinainte de naștere. Când un loc, un nume, o imagine sau o expresie pare curios de familiară de prima dată în care o auzi sau o vezi, acea familiaritate este o vagă reamintire a ceea ce ai stabilit înainte de a te naște. În multe ședințe de planificare, noi folosim numele și aspectul fizic pe care le vom avea după naștere. Aceasta ne ajută să ne recunoaștem unii pe alții în planul fizic. Sentimentul de déjà-vu este adesea și în mod corect atribuit unei vieți anterioare, dar multe dintre experiențele déjà-vu sunt, de fapt, amintiri ale planificărilor făcute înainte de a ne naște.

Când pătrundem în planul fizic, uităm de originea noastră spirituală. Știm înainte de a ne naște că vom avea o asemenea amnezie autoindusă. Expresia „dincolo de vâl“ se referă la această stare de uitare. Ca suflete Divine, urmărim să ne uităm adevărata identitate, deoarece reamintirea va genera o stare de cunoaștere de sine mai profundă. Pentru a obține această stare de trezire spirituală profundă, noi părăsim planul subtil – un loc plin de pace, de bucurie și de Iubire – pentru că acolo noi nu avem nicio confruntare cu noi înșine. Fără confruntare, nu ne putem cunoaște cu adevărat.

Imaginează-ți, dacă vrei, o lume în care este numai lumină. Dacă nu experimentezi niciodată întunericul, cât de bine poți înțelege și aprecia lumina? Contrastul dintre lumină și întuneric este cel care duce la o înțelegere mai bogată și, în cele din urmă, la reamintire. Planul fizic ne furnizează contrastul de care avem nevoie, prin dualitate: sus și jos, cald și rece, bine și rău. În dualitate, suferința ne permite să cunoaștem mai bine bucuria. Haosul de pe Pământ amplifică dorința noastră de pace. Ura, pe care, poate, o întâlnim, ne adâncește înțelegerea Iubirii. Dacă nu experimentăm toate aceste aspecte ale condiției umane, cum putem să ne descoperim Divinitatea?

Imaginează-ți că ești originar dintr-un loc în care se aude muzica cea mai... delicios de minunată compusă vreodată. Această muzică e răpitoare, splendidă. Ai auzit-o pe tot parcursul vieții tale. N-a lipsit niciodată și nici nu a fost înlocuită de vreo alta. Într-o zi, îți dai seama că, deoarece ai auzit-o tot timpul, nu ai ascultat-o niciodată cu adevărat. Cu alte cuvinte, nu ai cunoscut-o niciodată, deoarece nu ai cunoscut niciodată nimic altceva. Așadar, tu alegi dacă vrei să cunoști cu adevărat acea muzică.

Cum poți face asta?

O cale ar fi să mergi într-un loc unde acea muzică de Acasă nu există. Poate acolo se cântă un alt fel de muzică, o muzică ce conține note discordante sau pasaje stridente. Acest contrast ar strecura în tine o nouă apreciere a muzicii pe care ai auzit-o mereu Acasă.

O altă cale ar fi să mergi într-un loc unde nu există muzica de Acasă și, acolo, să o recreezi din memorie. Experiența compunerii acelor sunete magnifice ți-ar da o înțelegere și mai profundă a frumuseții lor.

Există și o a treia posibilitate, una mult mai grea, dar care este și cea mai promițătoare. Îți vine ideea că o cunoaștere profundă și adevărată poate fi obținută mergând într-un loc unde muzica lui Acasă nu se aude și acolo să o recreezi, dar numai după ce ai uitat cum sună. Experiența reamintirii și a compunerii extraordinarelor simfonii de Acasă ar genera cea mai bogată, deplină și extinsă pătrundere a grandorii lor intrinsece. Și, astfel, călătorești spre lumea ce îți oferă cea de-a treia posibilitate. Ajuns acolo, auzi o muzică pe care, în lipsa amintirilor, o consideri singura pe care ai auzit-o vreodată. Unele cântece sunt fermecătoare, dar multe altele îți sună disonant în urechi. Aceste tonuri stridente hrănesc în tine aspirația – și, în cele din urmă, hotărârea – de a crea o muzică originală.

Curând, începi să-ți așterni pe hârtie propriile compoziții. La început, muzica puternică a noii tale lumi te tulbură. Cu timpul, totuși, pe măsură ce le întorci spatele discordanțelor exterioare și ascuți muzica inimii tale, creațiile tale muzicale cresc în frumusețe. În cele din urmă, compui o capodoperă și, atunci când o închei, îți amintești ceva: capodopera pe care ai scris-o este aceeași cu cea pe care ai cântat-o Acasă. Iar această reamintire mai declanșează una: tu ești acea muzică. Nu a fost niciodată ceva ce ai auzit în exteriorul tău; mai degrabă, ea era acest tu și tu erai ea. Și, recreându-te pe tine într-un loc nou, te cunoști acum, personal – te cunoști cu adevărat –, într-un fel care nu ar fi fost niciodată posibil dacă nu ai fi plecat de Acasă.

Aceasta este experiența la care aspiră sufletul. Sufletul e o scânteie Divină; personalitatea – ca ființă umană – este o parte din energia sufletului într-un corp fizic. Personalitatea constă în: caracteristici temporare, ce există numai pe perioada vieții fizice, și un nucleu nemuritor, care se reunește cu sufletul după moarte. Sufletul este vast și mult mai mare decât orice personalitate, totuși fiecare personalitate îi este necesară sufletului și e mult iubită de el.

Este important de reținut că personalitatea are liber arbitru. Încercările vieții pot fi acceptate sau respinse. Pământul este o scenă unde personalitatea joacă sau deviază de la un scenariu scris înainte de naștere. Noi alegem cum răspundem: cu mânie și amărăciune sau cu dragoste și compasiune. Când ne dăm seama că ne-am planificat încercările, alegerea devine clară și mult mai ușor de făcut.

Când ne aflăm în corpul fizic, sufletele ne comunică prin stări. Stări precum bucurie, pace sau tulburare ne arată că acționăm și gândim în feluri care sunt compatibile cu adevărata noastră natură, de suflete iubitoare. Stările de teamă sau de îndoială sugerează contrariul. Trupurile noastre sunt receptori și transmițători extraordinar de sensibili ai